

DANIJEL: O, slutil sem, slutil! Ah, tudi vrata bi moral imeti zaklenjena!

EDVIN: Danijel!

DANIJEL: Kaj?

EDVIN: Kako se preživljaš?

DANIJEL: Čemu vprašuješ?

EDVIN: V teh sedmih letih sem se navadil tako vpraševati.

DANIJEL: Nikoli nisem mislil na to. Preživljaš? Hm...

EDVIN: Si že prosil kruha?

DANIJEL: Ne! Nočem.

EDVIN: Ti je že delo okrvavilo roke in možgane, da si mogel zemlji iztrgati prgišče drobtinic?

DANIJEL: Ne. Čudno je tvoje vprašanje. —

EDVIN: Danijel! Razumem te! Odhajam. Nočem biti krik, ki te vrže v ostudno oмотico. Toda, kadar se ti bo zvirtelo od groze lastnega krika: »Kruha! Kruha!« — takrat te poiščem in speš si bova brata. Tedaj boš imel okna in vrata odprta nastezaj in razdalja iz četrtega nadstropja do ulice bo le en sam korak. Tam je drugi breg — — — Zbogom!

Danijel seže po loku in vijolini, toda iz strun izvablja le hreščanje. Čuti se omotičnega in omahne na zofo (»O, Edvin, nekdanji moj sopotnik, tudi ti, tudi ti...«). Pa speš vstane in gre po sobi gori in doli.

Hipoma se ozre okrog sebe: o, čudo — vsa soba je kot izpremenjena; če se mu je do danes dozdevala podobna vazi najomanejših rož, so te rože zdaj puste in mrtve kot iz — papirja... lažejo. On sam je podoba papirnatega droga.

V teh par minutah se je njegovo življenje preklalo na dvoje. Tam je drugi breg — — —

Začne se čuditi kot otrok, ki se je začel zavedati svoje okolice.

DAN.

Alfonz Gspan.

Kot se je zarji rodil,
tako bo zarji utonil;
kot se je v pesmi vzbudil,
v Ave Mariji bo klonil;
kot me je v sanjah zbudil,
v sanjah mi bo zazvonil.